

Zâmbesc

Mircea Cărtărescu

Niște grāsane se uitau la mine
și atunci îmi dau seama că zâmbesc.
zâmbesc în mașina 109 în drum spre slujbă.
firește impresie bună nu poate să facă
un tinerel pletos care se uită pe geam și zâmbește.
dar eu mi-am amintit de tine și, ca de obicei, am zâmbit.
e o reacție necontrolată.
m-am trezit dimineața încâlcit în vise urâte, cu jupuiți de viu,
cu andreele străbătându-mi dantura
și mi-am amintit de orele de gramatică.
în masină pute-a maieuri și-a benzină
iar pe geam ce să vezi? blocuri și iar blocuri.
am zâmbit și am ramas, cred, minute bune cu zâmbetul ăsta.
mi te-am amintit în tricoul galben, lăbărțat
și eu tot în tricou, cam soios, cum am intrat la bulandra.
era antreul plin de gagici încotofenite
și tipi la costum...
noi parcă eram picați de la Woodstock,
la școala directorul m-a luat în primire și secretara
m-a amenințat
planta ornamentală neudată la timp mai avea
doar un sfert din frunze
încercând să stăpânesc clasa
am simțit zâmbetul revenind atât de irezistibil,
încât a trebuit să mă întorc cu fața la tablă.